

FORRÓ ÁGNES

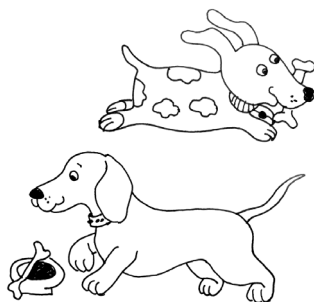
TÜCSÖK FÉSZKET RAK

Eddig – és hogy nyomatékosabban kihangsúlyozzam az *eddiget*, lefele tartott tenyérrel egy vízszintes vonalat húzok (rajzolok) a levegőben, mintha elvárnék valamit – nem volt *kutyám*.

(Beszéd vagy írás közben, rajzoláskor, hogy jobban kifejezzem magam, és érthetőbb legyen a mondanivalóm, kezeimmel is *beszélek*. Amit mások egyszerűen gesztikulálásnak hívnak, nekem annál többet kifejez: ily módon könnyebben meg tudom szólítani az embert, a papírt vagy a számítógépet. A kutyám minden kézmozdulatomra felfigyel, lesi, nézi, és csak ezután hajtja végre az utasításaimat.)

Már a negyedik kávénál tartok, és még nem készültem el evvel a cikkel. Kezdem megint előlről: eddig nem volt kutyám, de most van, gyermekkoromban sem volt. De Bíborkának igen... Neki miért lehet, és nekem miért nem? – faggattam a szüleimet. A kutyával sok a gond, blokkban nem tartunk... de Bíborka is blokkban lakik... Mindig elutasítottak, tiltakoztak, ha szóba hoztam. Aztán kaptam egy akváriumot halakkal, csigákkal. (De Bíborkának terráriumra volt, nagyobb, és tarthatott benne békát meg nagy pókot, meg békaporontyot, amit ketten halásztunk ki egy zöld tóból.)

Apai nagyapámnál, falun, az udvaron ott élt láncon Füles, a házőrző kutya. Nem volt fajtisza, még az apját sem ismerték, de házőrzőnek jó lesz, így mondták. Sajnáltam, hogy fogva tartják, a bőrszíjat többször elrágta, elkóborolt, de mindig visszatért. Kényeztettem, ahogy lehetett, simogattam, vakartam, lábát, fülét ráncigáltam, és gügyögtem hozzá. Titokban ettem, a legfinomabb fala-

Ő lett az a családban, aki kézben tartja a gyeplőt, aki szerepeket oszt le, de úgy, ahogy ő akarja. A kutya, amely megváltoztatta, átszabta életünket a saját ízlése szerint – jutottak eszembe Popper Péter gondolatai a tacsukóról.

tokat neki adtam, még a keksztortaszéletet is. A nyári vakációk egy részét ott töltöttük, szeretttünk ott lenni, mert volt egy biztonságosnak mondható hely, ahova éven-te visszatérhettünk. És nem csak Fülesért. Az istállóban ott állt bekötve a tehén és borja, de volt ott malac meg bárány, és tyúkok és kakasok verték fel az udvar délutáni csendjét. Részesen lehettem annak az ember-állat közösségnek, amelyben egymás mellett éltünk, egymást szolgáltuk és segítettük.

A Donát úton laktunk, amikor édesapám húga postai levelezőlapon írta, hogy Füles elhunyt. Ez 1962–63 telén történt. Az ölembe vettem Brumi nevű játékmackómat és Olivért, a piros szárnyú zöld kacsát, mert nekik elsírhattam bánatomat, beszélhettem mély gyászomról.

Aztán kaptam egy játékkutyát.

Teltek, múltak az évek, és elég későn kaptam észhez, hogy megnőttem, és felnőtté váltam (nagy lány lett belőled! – mondták), a szívem és lelkem viszont azt súgta, gyerek vagy te még! Főiskolára jártam, annak befejezése után férjhez mentem, új családba csöppentem; de ebben a családban sem lehetett házi kedvencet tartani. Ami nekem természetes dolognak tűnt, másnak nem az volt. Gyerekeim növekedésével kissé módosult a helyzet: a férjem beleegyezett abba, hogy ékszerteknőst tarthatunk, mert *annak nem hull a szőre*.

Igazi kutyákkal kirándulásokon találkozhattam. Minden kóbor kutya a nyomomba szegődött. Aztán Szikrának, a magyar pulinak lettem a keresztmamája, rajta keresztül tapasztaltam meg, milyen közeli, családi, baráti kapcsolat alakulhat ki ember és kutya között.

És megint múltak az évek, pontosabban két évtized telt el, amikor ez az újnak számító család is feloszlott, kétfelé szakadt.

Akkor végre lehet kutyám... bocs, kutyánk, kiáltok fel. Vagy cica? Legyen kutya, mondja Boti, lógó fülű, sima szőrű, kicsi termetű, kutyára hasonlítson, olyan, amelyenket rajzolsz... ha lehet.

És lehetett: mindezek után beköltözött hozzánk... a Kutya.

Péterdoki tacszkótenyésztő is, eljutott hozzánk a hír: eladó egy szálkás szőrű kölyökkutya, jó családból való, egyik nagymamája ugyanis brazil. Már láttam is magam előtt a szambázó ebnagymamit fodros szoknyában. Ezek szerint az unokája nemcsak ugatni, hanem táncolni is tud, és ki tudja, még milyen rejtett, ki nem ázott, felfedezetlen tehetséggel rendelkezik, amelyet majd előásunk illetve kutyamódra kiásunk. Vajon otthon, a családjában portugálul is ugattak? Szükségem lesz szótárra?

Májust írtunk. A másfél arasznyi, fekete kiskutya Pipacs és Papucs nevenincs fiának mutatkozott be. Hogyan szólítsunk? – kérdem a kölyköt. Vö, mondta a kutya.

Így hát Vö-vőnek szólítottuk, de főleg Kutyának, majd Maszatnak. De valahogy nem illett rá, hamar kiderült, hogy tacsuknő akaratos, dacos és kissé önfejű. De okos, állapítottuk meg róla.

Közel három hónaposan sem volt rendes neve. Egy júniusi meleg napon, gyalogosan a Borsa-patak völgyében utamat kicsi, fekete ugróbogár, egy tücsök keresztelte. Ez az! A kutyánk is fekete, és hasonlóképpen ugrál, le az ágyról, fel a fotelre. Boti is jóváhagyta. Így lett a Kutya Tücsök.

Kereszteljük meg, mondja Boti. De vajon milyen az Istenük? Vallásuk van-e? – dobja be ismét a törülközőt. Régi magyar szokás szerint a lányok az anyjuk, a fiúk az apjuk vallását *öröklik*. Mivel Boti unitárius, Tücsök csak *kutyurius* lehet. Aztán az anyaszentegyház nevében kis keresztet rajzoltam Tücsök homlokára, megkereszteltük. A hatás kedvéért gyertyát is gyújtottunk.

Mire tanítsunk? Hogyan neveljünk? Talán úgy, mint a gyereket? Nem tudom, hogyan kell, segíts, sűgom Tücsöknek.

Közösen tanultunk, mit lehet és mit nem a lakásban. Mit szabad és mit nem, sem neki, sem nekünk. Cipővel sem bújok az ágyba, neked is megmosom a tappancsaidat, akkor is, ha nem sáros. Nem pisilünk bárhova, megmutatom, hol lehet, ha nem vagyunk itthon. Itt, a fürdőben, oda, és mutatom.

Tücsök segített abban, hogy hányszor kell őt levinni, ölben persze, sétálni. Vö-vö-vö. És hányszor eszel? Vö-vö, felelte. Péterdoki mondta, mit is eszik egy kis kutyus, de Tücsök bizony nem eszik meg akármit, válogat. Csak bizonyos száraz tápot és lábszáracsontot meg csirkehúst, ha lehet.

Kialakítottuk a fekvőhelyét, először egyet az előszobában, majd minden szobában. De ő jobban kedvelte az ágyat, és annak is a végét: felváltva aludt hol Botival, hol velem. Mostanában arra ébrednek, hogy valaki szuszog a fejemnél. Tücsök feje a párnámon pihen, mert amikor a másik oldalra fordultam, szembenéztünk egymással. Megsimogattam, és aludtunk tovább. De ebben a hőségben szívesebben alszik egyedül az ágy melletti fotelben. Vagy Boti ágya mellett, a földön.

Kölyök korában sok mindent szétrágott, tönkretett, mert egyedül hagytuk a lakásban. Már az első hónapban elfogyasztott két lábtörölt, három párnát tépett darabokra, Boti két paplanhuzatát tépte szét, matracának közepébe lyukat kotort, és a díspárna szivacsdarabjaiból kuckót készített magának. Tele volt a szoba szivacs törmellel. Aztán megrágta a szemüvegem szárát, a telefontöltőt, az olvasólámpa kapcsolóját, a székek lábát átfaragta, és még sorolhatnám az ingyencégeket.

Ilyen és ehhez hasonló meglepetésekben volt részünk, mikor délután hazaértem. Kedvenc időtöltése és elfoglaltsága mégis a lábbal töltött zokni volt, még most is a Boti lábába kapaszkodva húzatja magát a padlón, közben morog, és feleselve visszautat, ha netán rászólok, hogy „pfuj, nem szabad”. Ők ketten együtt nagyon szeretik ezt a játékot, Boti egész zoknikészlete ráment, újat kellett vegyek. Nagymosáskor derült ki, hány lyukas zokni van, és melyiknek nincs párja. Az újrahasználható darabokból játékokat készítettem Tücsöknek, amit kénye-kedve szerint rághat, téphet, marcangolhat. A *huziga* névre keresztelt játék a zoknik egymáshoz való összekötéséből született: Tücsök ott lóg a rongy végén, húzza, rázza, nyúzza, ráncigálja kegyetlenül és kitartóan, amíg az el nem szakad.

A darabokra tépett és megrágott zoknimorzsák a papírkosárban kötöttek ki, amelyek aztán valamilyen módon mégis visszakerültek a Tücsök játékosarába. A játékoknak nemcsak lábuk, hanem lelkük is van, Tücsöknek nincs szíve kidobni őket. Egyszer Tücsök figyelte, hova teszem a szétrágott játékszereket. Az állatkereskedelemben vásárolt, kutyáknak szánt gumijátékok, egyéb műtűrök nem váltak be, ezekkel pillanatok alatt egy-két harapással végzett, a teniszlabdák a bútorok alá gurultak, amit nem tudott kikaparni. Hason kúszva bújtam a szekrények alá, megpróbáltam kikutorni azokat, de Tücsök akkor már a hátamon lovagolt, hajamnál és ruhámnál fogva húzott kifelé. *Vö, de jó játék!*

Kétéves születésnapjára egy kék gumikarikát (kutyagumit) kapott. Akkor rágta, amikor egyedül maradt otthon, de biztos, azon is rágódik, vajon mikor nyílik a lakás bejárati ajtaja. Gazdik nélkül, egyedül nehéz elviselni a lassan pergő órákat. A szobaablak alá felállítottam a párkányig érő magas asztalt, amit egy zöld párnával koronáztam meg, ez lett a *kilátó*. Oda szokott felmászni, hogy a kinti világot csodálja: a sötét betonfalakat és a robogó autókat, a kutyákat és a galambokat, amelyeket hevesen meg-megugat. Nem ugorhat közéjük, az ablaküveg fogságban tartja.

A magas asztal melletti, zöldre festett és falra szerelt deszkalapon ül a Misi nevű laptop. Előtte térdepelőszék, ezen kuporgok, amikor írok, amikor a leveleimet böngészem, filmet nézek, vagy zenét keresgélek a világhálón. Tücsök kilesi ezt a pillanatot, már alig várja, hogy felmászhasson a nyakamba, és úgy üljön, mint egy rókaprém. Mert szerinte onnan szebb a kilátás.

A mocorgó, fészkelődő, nyolckilós sál egy idő után egyre nehezebb. Hiába áll a hátam mögött a *kilátó*, a velem való együttlét sokkal fontosabb, mint holmi *tárgy*. Ő lett az a családban, aki kézben tartja a gyepplőt, aki szerepeket oszt le, de úgy, ahogy ő akarja. A kutya, amely *megváltoztatta, átszabta életünket a saját ízlése szerint* – juttottak eszembe Popper Péter gondolatai a tacsckóról.

Itt az idő, hogy a régi fürdőszoba új színt kapjon: plafont vakarok, zöld falat festek, újrahasonosítom a régi, a kidobásra szánt bútordarabokat: nagypapa régi fiókjából polc készült a mosószereknek, az ágytámlából pedig falra szerelhető piperecikkartó lesz. Előkeresem a fűrőgépet, megtalálom a fűrész- és csavarhúzó gépet is, beviszem a létrát is a fürdőbe. Mászónak is fölfelé a létrán, amikor Tücsök éktelen ugatásba kezd, a létrának ront, két lábra állva a nadrágszáramba csimpaszkodik, és húz lefelé.

Meglepődtem. Leszálltam a létráról, ölbe vettem, és feltettem őt a létra legtetejére. Aztán felmásztam melléje. Egy ideig ketten ücsörögtünk a kicsiszeknyi helyen, közben meséltem neki, hogy a létrára kell másznom, mert lyukat kell hogy fúrjak a polcnak, a plafont is ki kell javítanom, és mutatom. Nézett arra, amire rámutattam. Hogy mennyit értett meg ebből, nem tudom, de egy idő után megunt a létra tetejét, és egy elnyújtott nyöszörgéssel közölte velem, hogy le akar szállni, tegyem le a földre.

Nem fél a fűrőgép zajától, a gépfűrész hangjától sem, az ajtótok mögül leskelődik (mert ajtó már rég nincs, levettem), vajon mit csinállok. A lefűrészelt lécdarabnak nagyon megörvendett, beszaladt vele a szobába, és elrejtette a fotel alá. Csont vagy játék, nem tudja eldönteni, de vigyáz rá, még szükséges lehet valamire. A lábszárcsontot és azt, amit már nem tud elfogyasztani, a lakás kevésbé használt sarkaiba rejti, esetleg valamelyik szekrény vagy az ágy alá dugja, vagy a puha szőnyegbe csomagolja. Orrával, mellső lábaival gondosan elrendezi, betakarja, majd ráül. A szárítókötélről leesett zoknit, az asztalon felejtett ceruzát, tollat takarítás közben megtalálom, a szétaposott csirkemáját is. Őrző-védő feladata mellett takarít, rendet csinál, pakol, rámol. Tücsök hároméves, és már nem rágja szét a játékeit. A négy szürke egerét és a lila zöld pöttyös malacát dédelgeti, orrával tologatja, mancsával arrébb gurítja, majd óvatosan a szájába veszi, és biztos helyre menekíti, a fotelek alá. Mert sokszor rájuk léptem, azok meg felvinnyogtak. Tücsök meg életeket ment.

Tücsök sok mindent tud, látom a szemén, hogy érti, mit kérek tőle: a gyere, ül, vissza, ide, megyünk, hozd ide szavak egyszerű kifejezések, de az igyál vizet, edd meg, vigyázz a *hazára*, lakásra, szólj Botinak, jöjjön vacsorázni – ugyancsak érthetőek számára. Nem szereti, amikor pfojzok, ilyenkor a szemét lesüti, vagy félrenéz, ő nem csinált semmi rosszat, ott sem volt, nem látta, ki volt a tettes. Elégtétel számomra, ha kitalálom, hogy a különböző vakkantással, horkantással, nyüsztéssel, nyivákolással ő mit akar mondani. Testbeszéde annál kifejezőbb és látványosabb: ha felugrik mellém az ágyra, fejét és mellső lábát a térdemre támasztja, rám néz, egyet vakkant, majd hátraugrik, és ezt többször megismétli, akkor tudom, hogy le kell vigyem sétálni. Menjünk le? – kérdem, ő boldogan leugrik az ágyról, és orrával megböki az ajtó mellett lógó póráz, és a türelmetlen ugrabugrálása mellett alig tudom a cipőmet befűzni. *Jaj, siess, most kell menni, a kifutón már várnak rám a barátaim, körbe kell szagolni őket, ez nagyszerű! Mit vacakol a gazdim azzal a cipőfűzővel, elkelne egy kis segítség! Jaj, engedj már oda, kössem én is, húzzam én is, húzzad te is!*

Napi rendszerességgel visszük le sétálni, de mivel a kutyánk rövid lábú tacska, a lépcsőkön ölben hordozzuk le és fel. Ez nálunk a szabály. De kint a szabadban kisé átrendeződik ez, Tücsök Botit sétáltatja, ő szabja meg, merre barangoljanak. De ő is kelti fel reggel: kiugratja az ágyból, és hogy ez gyorsabban menjen, ráül a fejére, bebújik a takaró alá, és addig fészkelődik ott, amíg lelöki az ágyról. Aztán együtt reggeliznek, persze külön tálból, majd együtt indulnak sétálni. A póráz a biztos köldökzinór, amely összeköti őket. Tücsök szabja meg, merre menjenek, ha lehet, árkon-

bokron keresztül, vizes fűben és sárban, mert így érdekesebb. Kíváncsiságuk elvezeti őket a fák és bokrok alá, ahol keresgélnek a bogarakat, és ahol rácsodálkoznak a csigák száguldozására, ahogyan elhúzzák a csíkot, az orruk előtt ugráló fekete terigót és a méltósággal lépkedő nagy fekete varjakat.

Ha együtt vagyunk, Tücsök meg én, van egy előre megtervezett úti cél, szeretem a különböző teendőket összekapcsolni, például menjünk le gyalog egy kiállítás megnyitóra. Ennek Tücsök kevésbé örvend, mert ő velem szeretne lenni, nem másokkal. A különféle cipőkben mozgó vagy ácsorgó idegen és fura lábszagoknak nem örvend, a fejét felfelé tartva körbe-körbe pislog, hogy vajon ezek kik, és mit akarnak, csak meg ne bontsák a kutya-gazdi meghitt kapcsolatát. *Nehogy közeledjél, mert hevesen megugatlak! Meg kell védjem a gazdit, még a lábára is ráülök, hogy el ne mozduljon! Rivalisok, figyeltem, csak semmi közeledés, itt én viselem a kalapot!*

És ez a kedves, lábam köré tekeredő, hasát mutogató, lábait az ég felé tartó örvendő kutya egyszerre csak harci döggé alakul, és elugat mindenkit magam körül. Ugatásával nemcsak engem védelmez, saját félelmei elől is így menekül... menekülne, de hova ebben a tömegben? Ilyenkor ölbe veszem, megsimogatom, megpusztlom, aztán kísérelünk, és indulunk hazafelé. Tücsök sok mindentől fél, babakocsitól, rollertől, biciklitől, nem beszélve a motorbicikliről, akkor is, ha az épp a járdán parkol. Félt a zajtól, a villámlástól és mennydörgéstől, a visító gyerektől és a kiabálástól. Képezni kell az érzelmi stabilitását, hogy együtt tudjunk működni, ezt csak az odafigyeléssel, törődéssel tudom elérni. Meg avval, hogy szeretem őt.

Művésztelepre utazom, Boti is máshol táborozik. Kire is bíznám Tücsköt, mint keresztmamájára, Kompót kutya Katájára, aki befogadja, és addig vigyáz rá, amíg visszajövök a táborból. Kompót golden retriever, ötször nagyobb, mint Tücsök, és a legjobb barátok.

Ha új a környezet, új szokásokat kell megtanulni és alkalmazni. Első szabály: a házba bemenni tilos, pfuj, nem szabad... Tücsök ezt hamar megtanulja, a nyitott ajtón viszont bekukucskál, megnézi, Katája mivel foglalatoskodik a konyhában. Kompót és Tücsök leheveredik a konyhaajtó elé. Kint nagy a hőség, jól hűsít a beton hidege.

A szomszéd udvaron liliputi, fehér meg tarka japán harci kakasok és tyúkok éldegélnek, kapirgálnak, kotkodácsolnak, kissé hangosan, és hogy meglegyen az *összhang* a kerítés ezen oldalán is, minden kukorékolást ugatás követ. Elsőnek Tücsök rohan a kerítéshez, hevesen beleugat a levegőbe, hívja Kompót, ugasson ő is. A jámbor Kompót udvariasan belehorkant a levegőbe, házigazdaként kiveszi részét a magas cében rikoltozó megfélemlítéséből. Ezek nemcsak reggel kukorékolnak, harsognak reggel, délben, délután, akkor is, ha tyúkjuk éppen megojt.

A nagy diófa alatt fekete meg dolmányos varjak sétálnak, méltóságosan lépkedve keresik a diót. Csak erre vár a két barát: Tücsök, farkát magasán tartva beugrik közéjük: *gyere, Kompót, kergessük meg, te fuss jobbra, én meg balra, hangosan ugass, vicsoríts, ijeszd meg a kacagó-károgó repülőt! Ezek varjak, mondja Kompót, nem tudod megfogni, elrepülnek... pedig de jó játék lenne! De hova tűntek oly hirtelen... hogy kerültek a magas növény ágaira? Mit csinálnak? Ugassuk meg... hé, ne dobálj avval a kemény, fura szagú micsodával... Kompót, te ezt a zöldet megeszed? Pfuj, Péterdoki mellső lába is ilyen szagú...*

A kaszálatlan fűben hűsölnek. Ösvényt taposnak ki maguknak, hol Tücsök megy elől, hol Kompót, Tücsökből csak a magasra tartott farok látszik. Majd egymás hátának dőlve leheverednek. A játék abból áll, hogy Kompót szájába veszi Tücsök fejét, lábát, Tücsök Kompót nyakát harapdálja, aztán egymás fülét rágják, mancsukkal hadonásznak, pofozkodnak, ez a játék már a tanulás, ami *szájról szájra* terjed a kutyák körében, *élő hagyomány*, közben vakkantanak, morognak, nyivákolnak, vinnyognak, nyöszörögnek, sóhajtanak, horkantanak.

Tücsök megtanul botvéget rágni, füvet legelni, Azt is, hogy hogyan cipeljenek, húzzanak együtt egy hosszú faágot. A teniszlabdát felváltja rágiák, egymás szájából veszik ki, Tücsök Kompótot utánozva, visszahozza az eldobott labdát. (Nekem miért nem hozza vissza?)

Alkotótábornak is vége: visszazökkentünk a megszokott és begyakorolt rituálékhoz, így a sétákhoz is. Kutyaagolunk, amennyit bírunk. Tücsök nem szeret esőben járkalni, prüszköl, rázza magát, csak az út túloldalán lévő bokorig rohan pisilni, fut is vissza, amilyen gyorsan tud.

Hogy ne csüngjön állandóan a nyakamon, le kell foglalni, játszani kell vele. Tücsök önálló egyéniség, gyakran megszabja, hol, mivel és mit játszunk: az ágy szélére ledobja a játékokat, majd siránkozva kéri vissza őket, rimánkodva néz rám, adjam fel. Szívem meglágyul, lehajolok értük, aztán lehajolok többször is. A játékok maguktól nem másznak fel, kipróbáltuk. Hiába kérleltük *őket*, Kroki (labda, pamacs, kárka, polip), mássz vissza, nem jönnek, nem értik, mit mondok. (Talán mert nem tudnak magyarul? Made in Germany, nézem a cetlin... akkor langsam, Kroki, csak lassan, hova ez a sietség.)

Kénytelen egyedül is játszani, ilyenkor *fészket rak*: a földön lévő puha rongyon forgolódik a saját tengelye körül (mintha a farkát akarná megfogni), mellső lábaival, pofijával összeráncolja, és a csigavonalban tekeredő puha ránc közepébe beledől. Maga mellé vonszolja kedvenc zöld plüsskrokodilját, a sárga csőrű fehér puhapihe pipijét és a kibelezett párnáját. (Amikor ez még egészben volt, *meglovagolta*.) A fészekrakást megismétli az ágyon lévő takarón is, belefészkel magát annak közepére, keresztben, és húzza a lóbórt a kanapébitórló. Tologatom, finoman lökdösöm, kifele!, én is szeretnék lefeküdni, ő ezt méltatlankodva és zsörtölődve és morgolódva veszi tudomásul.

Végezetül Tücsöknek adom át a szót, ő tömören megfogalmazza, hogyan is rágta szét textil kispasztikáimat játék gyanánt.

Igaz, külalakra nem hasonlítanak egyik játékra sem, sem Krokira, sem a zöld lovagolópárnára nem emlékeztetnek, de az anyaguk, az illatuk olyan ismerős; gazdi kezének a szaga ott van, az ám, csábí, de hol is van ő ilyenkor? nincs, dolga van, ahogy mondani szokta; és most Boti sincs, és játszani való kedvem van; nézzem meg, miből van ez a játék, benne puha moha, Krokiban is ez van, kisedem, majd a gazdi visszatömi, hisz Krokiba is, a párnába is újra meg újra visszagyömöszöli a kiráncigált puhát; a nemezelt tojánhéj a játéksíga fenekén is olyan puha és illatos, nem rágom meg, csak ízlelgetem egy kicsit, forgatom a számban jobbról balra és balról jobbra, mancsaimmal pofozgatom, gombolyítom; de jó játék!; orrommal magam előtt tologatom, úgy, mint amikor a járdán rátapadok egy illatra, és nyomába eredek; már négyszer kiszagoltam elgurult papírpénzt, amitől a gazdi szeme ragyogott; ennek is biztos örvideni fog, hisz nem rágtam szét a csigát, csak lehúztam a tojánhéjat a fenekéről, ami a felnőtte válás kezdetét jelenti; én sem vagyok már pelenkás, a lábamat is felemelem pisiléskor...